

skutečnostech obecního hospodářství opory. Je sice pravda, že dozorčí úřad, posuzuje otázku účelnosti položek rozpočtových, vstupuje na místo obce, a že tedy tam, kde položka rozpočtová závisí na svobodném rozhodnutí obce, přechází za předpokladů zákonných toto svobodné rozhodnutí na úřad dozorčí, avšak toto svobodné rozhodnutí omezuje se na otázku, zdali a po případě jakou částkou má býti na ten neb onen účel pamatováno, kdežto otázka, zdali a v jaké výši lze určitý zákonný příjem obecní s pravděpodobností očekávati, není otázkou účelnosti a nezávisí na svobodném rozhodnutí obce, nýbrž na vyšetření a posouzení okolností, na nichž dotčený příjem a jeho pravděpodobná výše závisí.

Nss musil se proto zabývati otázkou, ve stížnosti relevovanou, zdali žal. úřad zjistil předpoklady nutné pro úsudek, že úhrada z přírážkových nedoplatků a z běžných přírážek dá se pravděpodobně očekávati v oné výši, ve které ji žal. úřad do rozpočtu zařadil, zejména, zdali žal. úřad přihlížel a uvážil také ony skutkové momenty, na něž st-lka již ve svém vyjádření poukázala. Vycházeje z názoru, že dozorčí úřad, upravuje rozpočet, jest povinen hleděti ke skutkovým okolnostem, jaké byly v době, kdy o úpravě rozhodoval, dospěl nss k přesvědčení, že žal. úřad pro svůj úsudek o předpokládané výši příjmů z obou řečených zdrojů neměl dostatečné opory. Obec zdůraznila ve svém vyjádření, že za daného stavu věcí nelze očekávati příjem z nedoplatků ve výši 349.700 Kč, poukávajši na snížení daňového předpisu pro městskou elektrárnu o 380.000 Kč a upozornivši, že částka tato z největší části sestává z přírážek. Poukázala dále i na jiné odpisy a uvedla mimo to, že z titulu nedoplatků a běžných přírážek bylo jí do konce října rozpočtového roku vyplaceno 225.570 Kč, takže za listopad a prosinec měla by podle předpokladů žal. úřadu přijati ještě 440.000 Kč, což je zcela vyloučeno. S těmito pro posouzení výše příjmů z obou řečených zdrojů velmi významnými okolnostmi se žal. úřad náležitě nevypořádal. Pro tento neúplný skutkový podklad úsudků, na nich nař. rozhodnutí spočívá, bylo je nutno podle § 6 zák. o ss zrušiti.

Č. 9684.

Pojištění nemocenské (Slovensko): Odhlášku zaměstnance u okr. nemoc. pojišťovny podle § 14 zák. čl. XIX:1907 nemůže platně činiti zřízenec zaměstnavatele bez jeho vědomí a proti jeho vůli.

(Nález ze dne 17. února 1932 č. 2494.)

V ě c : Eugen St. v T. proti zemskému úřadu v Užhorodě o léčebné výlohy.

V ý r o k : Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y : Městský notářský úřad v Užhorodě jako průmyslová vrchnost I. stolice na základě §§ 156 a 194 zák. čl. XIX:1907 přezkoumal a zamítl rozhodnutím z 1. července 1927 odvolání st-lovo z platebního výměru okresní nemocenské pojišťovny v Užhorodě z 25. dubna

1926. a to z těchto důvodů: »Po přezkoumání napadeného platebního výměru a důvodů odvolání bylo nutno rozhodnouti ve shora uvedeném smyslu, neboť odvolatel zaměstnance Vilmu G., kterou zaměstnával od 1. října 1925 do 26. ledna 1926 a která v tomto zaměstnání podle § 1 zák. č. 268/19 nesporně povinnému nemocenskému pojištění podléhala, k pojištění přihlásil opožděně teprve dne 26. ledna 1926, t. j. po uplynutí 8mi denní lhůty podle § 12 zák. čl. XIX:1907, v důsledku čehož stihá ho povinnost nahraditi okr. nemoc. pojišťovně v Užhorodě všechny výlohy, které nastaly léčením a podporováním jmenované v nemoci, jež vznikla v době, kdy nebyla k pojištění přihlášena, dále škodu vzniklou nezaplacením příspěvků a útraty řízení. Podotýká se, že proti Josefu B. jako Vašemu zaměstnanci máte právo regresu.«

Zemský úřad v Užhorodě nevyhověl nař. rozhodnutím odvolání st-lovu, a to z důvodů obsažených v rozhodnutí I. stolice. K tomu podotkl, že za svoje zaměstnance ručí toliko zaměstnavatel sám a jest tudíž jeho věcí, jestliže Josef B. Vilmu G. neoprávněně odhlásil. Okr. nemoc. pojišťovny ani nemají možnosti, ani nejsou povinny zkoumati, zdali ten který zaměstnanec byl k odhlášení některého jiného zaměstnance oprávněn, či nikoliv.

Rozhoduje o stížnosti podané do tohoto rozhodnutí, uvážil nss toto:

Žal. úřad vyslovil, že za svoje zaměstnance ručí toliko zaměstnavatel sám. Tím vyslovil žal. úřad právní názor, že odhláška po rozumu zák. čl. XIX:1907 jest účinná i tehdy, když stala se obchodním zaměstnancem bez vědomí zaměstnavatelova a proti jeho vůli. St-1 pokládá tento názor žal. úřadu za mylný a hájí v té věci stejné stanovisko, jaké zaujal již v řízení odvolacím, tvrdě, že odhlášku učinil jeho obchodní zaměstnanec B. bez jeho pověření a souhlasu a že tudíž ho nemohou stihnouti pražádné následky plynoucí z této odhlášky.

Nss dal stížnosti za pravdu.

Podle § 12 cit. zák. článku jest zaměstnavatel povinen každou, u něho zaměstnanou, pojistné povinnosti podrobenou osobu do 8 dnů přihlásiti u okresní dělníky pojišťující pokladny a stejně jest podle § 14 zaměstnavatel povinen oznámiti pokladně i vystoupení takových zaměstnanců ze zaměstnání do 8 dnů. Plyne tedy z předpisu posléze uvedeného, že povinnost odhlásiti zaměstnance uložena jest zaměstnavateli. Jistě lze za odhlášku po rozumu § 14 pokládati i takovou odhlášku, kterou sice neučinil zaměstnavatel sám, ale která se stala s jeho vědomím a souhlasem, nebo kterou zaměstnavatel dodatečně schválil. Nelze však ani z cit. předpisu, ani z jiného zák. ustanovení dovoditi, že by za zaměstnavatele směl odhlášku po rozumu § 14 cit. zák. článku učiniti bez vědomí a souhlasu zaměstnavatelova i obchodní zaměstnanec, nemající k tomu příslušného zmocnění.

Vycházel-li tedy žal. úřad z právního názoru, že odhláška po rozumu § 14 zák. čl. XIX:1907 je účinná i tehdy, když ji učiní zaměstnanec bez vědomí zaměstnavatelova a proti jeho vůli, vycházel z názoru právně mylného a bylo proto nař. rozhodnutí, jež je jedině opřeno o svrchu uvedený důvod, který nemá v zákoně opory, zrušiti podle § 7 o ss.